

Piligriminė kelionė į Čenstakavą

2017 m. rugpjūtis

Kun. Julián Carrón žinia

Brangūs draugai,

nuostabu, kad piligriminės kelionės dienas turite tam, kad atnaujintumėte Kristaus kaip kelionės palydovo atminimą. Net jeigu kažkuriuo metu jus apims nuovargis, kaip kad nutinka gyvenime su pakilimais ir nuosmukiais, neišsigąskite, bet panaudokite nuovargį kaip įrankį atgaivinti širdį, kaip galimybę giliau suprasti savo tikrąjį poreikį: „Jo poreikį“ (Popiežius Pranciškus, Laiškas Julián Carrón, 2016 m. lapkričio 30 d.). Taip jūs galėsite atpažinti jumyse išskylančią dėkingumą Tam, kuris niekada jūsų nepalieka. Būtent dėl to eikite pas Mergelę Mariją užuot praleisdami savaitę prie jūros. Koks skirtumas tarp jūsų ir kitų jaunų žmonių? Ar tai, kad jūs „geresni“ už juos? Ne. Tik jūsų mokykloje ar universitete nueitas kelias jus skiria nuo kitų. Tie, kurie mano, kad patys gali pasirūpinti savimi, patys kurti ateities planus neturi nieko, ko galėtų pasiklausti ar kam padėkoti. Bet ne jūs. Vien jūsų noras dalyvauti šiame geste atskleidžia, kaip jūsų nueitas kelias jums parodė, kad „ne vien duona žmogus gyvas“, ir kad jis nepasitenkina tik darbu ar mergina, nes jam reikia kažko daugiau, kad jo gyvenimas tikrai būtų „gyvenimas“.

Kiek dalykų jums teko patirti per šiuos metus! Dėl to keliauti į Čenstakavą padėkoti yra tikra šventė. Kiek prisiminimų! „Tomis dienomis Mozė prabilo į tautą sakydamas: „Atsimink tą ilgą kelią, kuriuo tave vedė Viešpats, tavo Dievas, per tuos keturiasdešimt metų dykumoje“ (Išt 8, 2). Atrodo, tarsi parašyta būtent jums: pirmasis žodis, apibūdinantis kelią, yra atsiminti. Nereikia nieko įsivaizduoti, bet atsiminti. Ką? Viską, kas tau nutiko. Kodėl? Nes tik taip galėsi būti dar dėkingesnis. Iš tiesų, kas yra dėkingesnis? Kas mažiau užmiršta tai, ką yra gavęs. Tas, kuris nesuvokia, jog gavo dovaną, neturi jokio troškimo dėkoti. Ispanijoje yra posakis: „Lo olvidado, ni agradecido ni pagado“, tai, kas užmirštama, eina be padėkos ar atlygio. Jeigu aš kažką paskolinu draugui, o jis užmiršta, man nedėkoja už tai, ką jam daviau, ir man to neatlygina. Kadangi Kristus neprašo atlygio, galime Jam dar daugiau dėkoti, bet tik tada, jei prisimename.

Kiek sunkumų turėjote patirti per šiuos metus! Taip buvo ir Izraelio tautai, kuri dykumoje kentė pažeminimą ir išbandymus. Kodėl Viešpats tai leido? „Bandydamas [iš tiesų]

sužinoti, kas buvo tavo širdyje. (...) maitindamas tave mana“, sako Dievas, „tave palaikiau kelyje, nepalikau vieno kaip šuns dykumoje, visuose ilgos piligriminės kelionės pakilimuose ir nuosmukiuose.“ Jūs taip pat galite atsiminti, kaip Kristus jus lydėjo kelyje ir kaip jus maitino, jus palaikė būdu „kurio nei jūs, nei jūsų protėviai nežinojote, idant tave pamokytų, kad žmogus yra gyvas ne viena duona, bet kad žmogus gyvena kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš Viešpaties lūpų.“ (Įst 8, 2-4). Koks buvo kelionės su Kristumi tikslas visuose gyvenimo sunkumuose? Kad tu suprastum! Ir kaip žinoti, kad iš tiesųėjai? Tik tada, jei tavyje išaugo sąmoningumas to, ko iš tiesų trokšti. Mes labai dažnai pasitenkiname tik trupiniais nesuprasdami, ko reikia, kad iš tiesų gyventume.

Per nueitą kelią Paslaptis tave paruošė ateičiai, kad nekartotum jau padarytų kvailysčių ir nieškotum atsakymo ten, kur negali jo rasti. Taigi jei tu neatmeni ir neišmoksi iš jau įvykusių dalykų, t.y. Dievo, vedusio „tave per plačią ir baisią dykumą, pilną ugningų žalčių ir skorpionų“ (Įst 8, 15), – kokios dažnai gali būti ir mūsų dienos – negali suprasti susitikimo su Kristumi atneštos žinios ir Jo žodžiuose slypinčio pažado: „jei nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite jo kraujo, neturėsite savyje gyvybės!“. Ir toliau: „Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą,“ – sako Jėzus, taigi jau kalba apie kažką, kas numatoma ateityje, apie nesibaigiantį gyvenimą. Taigi „Kaip mane yra siuntęs gyvasis Tėvas ir aš gyvenu per Tėvą, taip ir tas, kuris mane valgo, gyvens per mane.“ Jėzus jus kviečia į kelią tam, kad jūs galėtumėte išgyventi santykį, kokį Jis išgyvena su Tėvu. „Kaip mane yra siuntęs gyvasis Tėvas ir aš gyvenu per Tėvą“ (Jn 6, 53-56). Iš savo patirties išmoksitė ir jūs gyventi kaip sūnūs, nes tik „tas, kuris mane valgo, gyvens per mane“ (Jn 6,57), – sako Kristus. Ko mums dar gali reikėti, kad pasitiktume rytojū, jei ne šio pažado? Viskas, jei išgyvenama su Kristumi, bus jums. Kitaip bus tikrai sunku gyventi, net jei ir bus geras darbas, tinkama mergina ar vaikinai ir net jei ateitis atrodys ranka pasiekiamą.

Dabar jūsų eilė. Aš jums daviau nuorodas keliui, kurio niekas vietoj jūsų nenueis. Piligriminė kelionė skirta išmokti paklusnumo ir atrasti, koks yra gyvenimas Jo Esatyje.

Žvilgsnio į Mergelę išlaikymas jums padės atpažinti esmę. Įsivaizduokite save jos kelyje, kuris jai padėjo vis geriau suprasti, savo pačios „aš“. Nes Mergelė yra pavyzdys naujo kūrinio, į kurį mes norime būti vis labiau panašūs savo žvilgsniu į pasaulį ir gyvenimo patirtimi. Nes ji suprato, kas užpildydavo jos širdį, kas buvo jos Sūnus ir kokią žinią Jis atnešė į jos gyvenimą. Kokį sąmoningumą ji turėjo turėti dėl fakto, kad viskas priklausė nuo santykio su jos Sūnumi! Dėl to Mergelė yra figūra, į kurią galime žvelgti eidami, ne tik tam,

kad iki jos nueitume, bet kad ji būtų figūra mūsų kelyje, kad jos klaustume: „Kaip tu padarei? Ką darei, kai matei, kaip jie elgiasi su tavo Sūnumi? Ką darei tam tikromis situacijomis, kuriose atsidūrė tavo Sūnus?“

Įsivaizduokite išgyventi kelionę taip, kaip ji! Ji nėra tik esatis, kurios galima prašyti, bet visų pirma esatis, su kuria reiktų susitapatinti, kad pajustum Kristaus draugiją keliaujant. Kaip tada, kai ji nešiojo Jį įsčiose ir negalėjo nubusti ryte neįsisąmonindama naujos esaties, kuria pamažu tapo. Vėliau, gimus Jėzui, atėjo piemenys ir visi liko priblokšti įvykusio fakto. Taip pat kai vaikas pasimeta ir jį atranda šventykloje, ji neviską supranta, Jo gyvenimas yra paslaptis. Po to, kai prasideda nemalonumai, iki pat pabaigos. Mergelei Marijai nieko nebuvo pagailėta. Nepaisant to, niekas taip, kaip ji neišgyveno familiarumo su Kristumi. Kun. Giussani sako: „jei taip nėra ir mums, „mes nepažįstame Kristaus bibline prasme“ (*Una strana compagnia*, Bur, Milano 2017, p. 89). Tai nereiškia, kad nieko nežinome apie Kristų kaip sąvoką, apibrėžti, jo gyvenimo faktus; nepažįstame jo bibline prasme – kaip pažįstamas mylimas žmogus.

Kartu su Mergele Marija ir jumoje gali augti familiarumas su Kristumi ir tarp jūsų, kuris užkrės ir esančius šalia. Išmoksite – kaip pasakė Popiežius – ką reiškia būti „išeinančia Bažnyčia“, priešingai nei užsidaryti įprastoje draugų grupelėje! Piligriminė kelionė yra skirta išgyventi susikaupimą ir pasidalinti su kitais jaunuoliais, kuriuos sutiksite. Tai jus galės atverti nuostabiems santykiams!

Tai yra piligriminės kelionės grožis ir ugdymo aspektas: kai pamatome, kad Kristus laimi dabartyje, tai leidžia su pasitikėjimu žvelgti į ateitį. Tie, kurie teikia pirmenybę atostogoms prie jūros, to išmoks vėliau, iš jų niekas neatimama. Šiuos dalykus anksčiau ar vėliau reikia išmokti visiems.

Prisiminkite mane būdami priešais Mariją.

Julián Carrón